

Fotokonkurrencen - igen!

AF OVERDOMMER DAV JACOBSEN

Vi havde fotokonkurrence igen i år, og førstepræmien var som sædvanlig – udover æren - et års gratis lejr.

I år vandt Michael Struve (fra baren) med et billede af trommeslagere. Stort Tillykke.

Så vidt jeg husker (sorry!) vandt Ditte Mark andenpræmie og Ene tredjepræmie. De vandt henholdsvis et barkort og en flaske rødvin. Også tillykke til dem.

Jeg synes, det er rigtig fint med fotokonkurrencen, men jeg forstår, at ikke alle deler mit synspunkt. Tillad mig derfor at knytte et par kommentarer til konkurrencen.

Efter min bedste overbevisning er der en del lejrdeletagere, der ikke har fattet konceptet. I løbet af ugen hørte jeg nemlig flere gange – enten ved direkte henvendelse eller på andenhånd – at niveauet i konkurrencen er for højt.

Efter sigende er det gået fra at være 'helt almindelige billeder' der kunne vinde konkurrencen, til nu udelukkende at være fotografier der teknisk og motivmæssigt ligger i den bedre ende af skalaen, som har en chance. Og derfor gad (nogle af) de pågældende ikke aflevere deres billeder.

Som jeg hører de udsagn, er der to ting i vejen med dem:

1) Det ene er, at 'klagerne' ønsker et ringe fotografi skal have lige så stor chance for at vinde som et

godt fotografi. Vi skal i dommerkomiteen ikke se på billedernes fotografiske og tekniske kvalitet, men se på noget andet, som jeg så ikke ved, hvad er. Et af argumenterne for dette ønske var angiveligt, at børn også skal kunne vinde.

Til det vil jeg gerne indvende, at hvis vi i dommerkomiteen ikke kigger på billedets indhold – stemning, motiv og lidt teknik (i den rækkefølge) – så ved jeg ganske enkelt ikke, hvad vi skal kigge efter. Og så kan vi lige så godt trække lod. Hvilket bestemt også er en mulighed, så skal vi bare beslutte os for det.

Som det er lige nu, skal det vindende billede overordnet set beskrive lejren. Det er det eneste krav, der ligger fast. Det dur derfor ikke at komme med et superskarpt og teknisk flot billede af en pølsemad. Men om fotografiet forestiller hakkedans eller opvask eller trommespil eller morgen-toilette er ikke afgørende. Hvad der betyder noget er, at billedet formidler en stemning. En lejrstemning.

Hvis vi skal have en konkurrence, hvor man kan vinde præmier, må det ifølge min logik nødvendigvis være dét billede, der bedst formidler en stemning, som vinder.

Det er således ikke afgørende, om billedet er skarpt. Det behøver heller ikke være velkomponeret – om end det nok er en fordel. Men det behøver

slet ikke være teknisk perfekt.

Derfor mener jeg, at børn også har mulighed for at vinde. Og tidligere lejres fotokonkurrencer, med undertegnede som overdommer, bekræfter dette.

I øvrigt indførte vi for nogle år siden – og det gælder stadig – to kategorier at vinde i, hvis der blandt de indleverede fotografier er så markant en forskel, så man med god ret kan tale om amatør-billeder og professionelle billeder.

Den opdeling valgte vi ikke at bruge i år, fordi spredningen efter vores mening ikke var så stor.

Men der er faktisk en væsentlig ting mere, der skal være opfyldt, før billedet kan vinde: Dommerne skal være enige! Og det er nogle gange et problem.

Dommerkomiteen består af tre lejrdeleger og undertegnede. Vi har én stemme hver. Diskussionen om hvilket billede der skal vinde, er åben, så alle kan overheøre den. Kun dommerne har taleret, men man kan høre argumenterne.

I år var dommerne meget uenige. Når vi voterer, udvælger vi hver et antal billeder blandt de afleverede, som vi synes er gode og som ifølge vores personlige vurdering skal have mulighed for at vinde.

I år havde vi stort set valgt nogle forskellige fotografier. Der var et par enkelte gengangere blandt billederne, som to af de fire dommere havde som favoritter til en placering. Men ellers var vi uenige.

Jeg forsøgte at skabe forståelse hos de tre øvrige dommere for, hvad jeg synes er et godt billede, og hvorfor jeg derfor havde de favoritter, jeg havde. Men jeg talte for døve ører. Og det er fair nok. Vi er fire dommere, fordi der skal være fire forskellige meninger repræsenteret. Sådan er vilkårene.

Vi blev aldrig enige om ét billede og måtte til sidst indgå et kompromis, for vi skulle jo finde en vinder. Personligt synes jeg ikke, det var det bedste billede, der vandt, men det er ikke afgørende. Det afgørende er, at vi i dommerkomiteen nåede frem til en afgørelse, vi alle fire kan leve med. Så langt så godt.

2) Det andet jeg synes, der er galt med udsagnene om, at niveauet er blevet for højt er, at man dybest set ikke skal aflevere sine billeder for at vinde! Det kan lyde paradoksalt, men sådan synes jeg faktisk, det er.

Fotokonkurrencen er lavet for at få os til at aflevere billeder, så vi alle sammen har mulighed for at nyde dem. Mulighed for at huske hvad der skete. Det er fedt at se andres billeder. Det er jo kropumuligt at være alle steder på én gang, og der vil altid være noget, man går glip af. Så er det da genialt, at vi ved hjælp af hinandens billeder, får mulighed for at opleve – eller genopleve – hvad der fx skete i trommeteltet tirsdag eftermiddag.

At man så kan vinde en gratis lejr er bare et ekstra krydderi og lidt lokkemad.

Med indvendingerne in mente, skal vi måske fintænke lidt på fotokonkurrencen? Kom gerne med nogle bud på, hvordan DU synes, den skal foregå. Husk også, at overdommeren kan skiftes ud.

Hvad er så et godt billede?

Spørgsmålet kan ikke besvares entydigt, for smag og behag er som bekendt individuel. Men for mig er et godt billede et velkomponeret snapshot af det, som alle ser, men ingen bemærker (som Politikens fotochef, Per Folkver, engang har sagt) eller et billede, der formidler en stemning, men ikke fortæller hele historien. Hvor noget er overladt til fantasien. Som *for eksempel* billedet side 15.

Et skarpt og velbelyst billede af Eiffeltårnet kan afkodes i løbet af et minut, og så er der ikke mere at hente i dét billede.

Det kan sagtens være et godt billede af *Eiffeltårnet*, men hvis det bare er skarpt og godt belyst, er det som fotografi betragtet kedeligt. Det pirrer ikke.

Gode billeder sætter tilskuerens tanker på arbejde. Det hele skal ikke være forklaret. Og så skal billedfladen være fyldt ud. Alt for ofte er der luft på 1/3 eller mere af billedet. Eller ligegyldig græsplæne.

En eller anden vistnok fransk fotograf har engang sagt: Hvis dine billeder ikke er gode nok, er det fordi du ikke er tæt nok på.

Så prøv at huske disse tre nemme fotoråd:

- 1) Gå tættere på
- 2) Gå tættere på
- 3) Gå tættere på

Jeg glæder mig til at se dine billeder på sommerlejren 2005.